

PODUSIĆ (1) *vb pf*

podusić, [poduszyć].

o jasne.

praet 3 sg [m podusił]. f podusiła. ◇ [3 pl m pers podusili.]

Sł stp, Cn brak, Linde bez cytatu.

Uśmiercić, zabić wielu, wiele [kogo (pl a. sg w funkcji pl), co (żywotne) (pl)]: [czárci wyśzedłzy [...] wftąpili w ftádo wieprzów/ y z wielkim pędem w morzu ie ponurzyli/ y ták ie podusili/ tylko co potym ściérwy ná brzég łą wyrzuconé. ŁaszczRecepta 58.]

a. Pozbawiając powietrza do oddychania: Studnia ludzie podusiłá. *Oczko* [43].

[podusić czym: A tych ludzi ktorych było ná Kościół wiele vciekło/ [...] podusił dymem y ogniem StryjKron 371; StryjPoczqt 224.]

b. [Przywalając, przyciskając od góry:

Szereg: »przywalić i poduszyć«: mur podkopány ná nich [Niemców] vpadł/ y bárzo wiele ludu z Krzyżackiego woýłká przywálił y podufzył StryjKron 443.]

Formacje współrdzenne cf DUSIĆ.

Cf [PODUSZONY]

KW, AL